

Στο «ένστικτο αυτοσυντήρησης των ειδών» ο Χίτλερ βλέπει «την πρώτη αιτία της δημιουργίας των ανθρώπινων κοινοτήτων».

Το ένστικτο της αυτοσυντήρησης οδηγεί στον αγώνα του ισχυρότερου για την κυριαρχία του ασθενέστερου και οικονομικά, με τον καιρό, στην επιβίωση του ικανότερου. [...]

Είναι πολύ ενδιαφέρουσα η διαπίστωση, πως σε συνδυασμό μ' αυτόν το χοντροκομμένο δαρβινισμό ο «σοσιαλιστής» Χίτλερ γίνεται υπέρμαχος των φιλελεύθερων αρχών του απεριόριστου συναγωνισμού. Σε μια πολεμική του κατά της συνεργασίας ανάμεσα στις διάφορες εθνικές μειονότητες, αναφέρει: «Αν συμβεί αυτό, η ελεύθερη λειτουργία των ενεργητικοτήτων περιορίζεται και μπαίνει τέρμα στον αγώνα επιλογής του καλύτερου και επομένως η επιτακτική και τελική νίκη του υγιέστερου και ισχυρότερου αναστέλλεται δια παντός». [...]

Η περιφρόνηση του Χίτλερ για τους ανίσχυρους προβάλλει ανάγλυφα όταν μιλάει για τους λαούς που οι πολιτικοί σκοποί τους –ο αγώνας για την εθνική ελευθερία- ήταν παρόμοιοι προς εκείνους που εξαγγέλλει ο ίδιος. Ίσως πουθενά αλλού η ανειλικρίνεια τού ενδιαφέροντος του Χίτλερ για την εθνική ελευθερία δεν είναι πιο ωμή από το χλευασμό του προς τους ανίσχυρους επαναστάτες. Έτσι, μιλάει με ειρωνικό και περιφρονητικό τρόπο για τη μικρή ομάδα των Εθνικοσοσιαλιστών, στην οποία προσχώρησε αρχικά στο Μόναχο. [...]

Η αγάπη για τους ισχυρούς και το μίσος για τους ανίσχυρους, που αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα τού σαδομαζοχιστικού χαρακτήρα, εξηγεί σε μεγάλο βαθμό τις πολιτικές ενέργειες τού Χίτλερ και των οπαδών του. **Ενώ η δημοκρατική κυβέρνηση νόμιζε πως θα μπορούσε να «κατευνάσει» τους ναζί, εφαρμόζοντας απέναντί τους ήπια πολιτική, όχι μόνο δεν πέτυχε τον κατευνασμό τους, αλλά προκάλεσε το μίσος τους, επιδεικνύοντας έλλειψη ισχύος και σταθερότητας. Ο Χίτλερ μισούσε τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης γιατί ήταν ανίσχυρη, και θαύμαζε τους βιομηχανικούς και στρατιωτικούς ηγέτες γιατί ήταν ισχυροί. Ποτέ δεν αγωνίστηκε ενάντια σε μια κατεστημένη ισχυρή εξουσία, αλλά πάντοτε ενάντια σε ομάδες που θεωρούσε πως ήταν ουσιαστικά ανίσχυρες.** Η «επανάσταση» του Χίτλερ –και για τον ίδιο λόγο τού Μουσολίνι – πραγματοποιήθηκε με την προστασία της υπάρχουσας εξουσίας και οι προσφιλείς τους στόχοι ήταν εκείνοι που δεν μπορούσαν να αντιτάξουν άμυνα. [...]

Μέχρι τώρα αναφερθήκαμε στη σαδιστική πλευρά τής ιδεολογίας του Χίτλερ. Όπως όμως είδαμε στην ανάλυση του ολοκληρωτικού χαρακτήρα, παράλληλα με τη σαδιστική πλευρά υπάρχει και μαζοχιστική. **Υπάρχει η επιθυμία υποταγής σε μια συντριπτικά ισχυρή δύναμη, του εκμηδενισμού του εγώ, παράλληλα με την επιθυμία τής απόκτησης εξουσίας πάνω στους άλλους.** Αυτή η μαζοχιστική πλευρά τής ναζιστικής ιδεολογίας και πρακτικής είναι περισσότερο εμφανής σχετικά με τις μάζες. Σ' αυτές επαναλαμβάνονταν πολλές φορές: το άτομο δεν είναι τίποτε και δεν υπολογίζεται. Διαλύσου μέσα σε μια ανώτερη εξουσία και τότε θα αισθάνεσαι περήφανος που συμμετέχεις στην ισχύ και στη δόξα αυτής τής ανώτερης εξουσίας.

Ο Χίτλερ εκφράζει την ιδέα αυτή με σαφήνεια στον ορισμό του για τον ιδεαλισμό: «Ο ιδεαλισμός μόνο οδηγεί τους ανθρώπους στη θελημένη αναγνώριση τού προνομίου τής δύναμης και τής ισχύος και έτσι τους κάνει να γίνονται ένα μόριο σκόνης αυτής τής τάξης που σχηματίζει και μορφοποιεί ολόκληρο το σύμπαν». Ο Γκαίμπελς δίνει παρόμοιο ορισμό σ' αυτό που ονομάζει «σοσιαλισμό»: «Το να είσαι σοσιαλιστής – λέει- σημαίνει την υποταγή του εγώ στο εσύ. Ο σοσιαλισμός θυσιάζει το άτομο στο σύνολο». Η θυσία τού ατόμου και ο υποβιβασμός του σε μόριο σκόνης συνεπάγεται, κατά το Χίτλερ, την απάρνηση τού δικαιώματος να υποστηρίξει την ατομική του γνώμη, τα δικαιώματά του και την ευτυχία του. Η απάρνηση αυτή αποτελεί την ουσία τής πολιτικής οργάνωσης, στην οποία «το άτομο παραιτείται από το να παρουσιάζει την προσωπική του γνώμη και τα συμφέροντά του...». Εξυμνεί την ανιδιοτέλεια και διδάσκει πως «κυνηγώντας την ευτυχία τους, οι άνθρωποι πέφτουν ολοένα και περισσότερο από τον παράδεισο στην κόλαση». Σκοπός τής διαπαιδαγώγησης είναι να διδάξει το άτομο να μην υποστηρίζει το εγώ του. Το παιδί πρέπει να μάθει στο σχολείο «να σιωπά όχι μόνο όταν το μαλώνουν δίκαια, αλλά να μάθει επίσης αν είναι ανάγκη να ανέχεται σιωπηλά την αδικία». Σχετικά με την τελική του επιδίωξη, αναφέρει:

« Στο φυλετικό κράτος, η φυλετική άποψη τής ζωής έχει τελικά επιτύχει να εισάγει σε μια ευγενέστερη εποχή, στην οποία οι άνθρωποι δεν έχουν πια να ενδιαφέρονται για την καλύτερη εκτροφή σκύλων, αλόγων και γατιών, αλλά μάλλον για την εξύψωση τής ίδιας τής ανθρωπότητας, μια εποχή στην οποία ο ένας απαρνείται με επίγνωση και σιωπηλά και ο άλλος δίνει και θυσιάζεται ευχάριστα.»

Αυτή η πρόταση είναι κάπως εκπληκτική. Θα περίμενε κανείς πως μετά τον τύπο τού ατόμου «που απαρνείται με επίγνωση και σιωπηλά» θα περιγραφεί κάποιος άλλος τύπος, ίσως αυτού που ηγείται, που αναλαμβάνει την ευθύνη ή κάτι τέτοιο. Αντί όμως γ' αυτό ο Χίτλερ ορίζει τον «άλλο» τύπο επίσης με την ικανότητά του να θυσιάζεται. Είναι δύσκολο να αντιληφθούμε τη διαφορά μεταξύ τού «απαρνείται σιωπηλά» και «θυσιάζεται ευχάριστα». Προσωπικά πιστεύω πως ο Χίτλερ είχε στο νού του να διαχωρίσει τις μάζες που θα πρέπει να υποτάσσονται και τον ηγέτη που θα πρέπει να κυβερνά. Ενώ όμως μερικές φορές

παραδέχεται ξεκάθαρα τον πόθο για εξουσία, τον δικό του και τής ναζιστικής αφρόκρεμας, πολύ συχνά τον αρνιέται. Σ' αυτή τη φράση δεν επιθυμεί προφανώς να είναι τόσο ειλικρινής, και γι' αυτό αντικαθιστά τον πόθο της εξουσίας με τη φόρμουλα «να δίνει και να θυσιάζεται ευχάριστα».

Ο Χίτλερ αναγνώριζε ξεκάθαρα πως η φιλοσοφία του τής αυταπάρνησης και τής αυτοθυσίας απευθύνεται σε κείνους που η οικονομική τους κατάσταση δεν τους επέτρεπε την ευτυχία. Δεν επιθυμούσε να δημιουργήσει μια κοινωνική τάξη η οποία θα έκανε δυνατή για καθέναν τη προσωπική ευτυχία. Ήθελε να εκμεταλλευτεί τη φτώχεια των μαζών για να τις κάνει να πιστέψουν στο ευαγγελικό του κήρυγμα της αυτοεκμηδένισης. Με πολλή ειλικρίνεια διακηρύσσει: «Απευθυνόμαστε στη μεγάλη στρατιά εκείνων που είναι τόσο φτωχοί, ώστε η προσωπική ζωή τους δε σημαίνει τη μεγαλύτερη τύχη στον κόσμο....»

Όλο το κήρυγμα τής αυτοθυσίας αποβλέπει σ' έναν καταφανή σκοπό: **οι μάζες πρέπει να υποκύψουν και να υποταχθούν για να πραγματοποιηθεί ο πόθος εξουσίας από την πλευρά του ηγέτη και της «αφρόκρεμας».** Αλλ' αυτή τη μαζοχιστική επιθυμία τη βρίσκουμε επίσης και στον ίδιο το Χίτλερ. Γι' αυτόν, η ανώτερη δύναμη στην οποία υποτάσσεται είναι ο Θεός, η Ειμαρμένη, η Αναγκαιότητα, η Ιστορία, η Φύση. Ουσιαστικά οι όροι αυτοί έχουν γι' αυτόν την ίδια σημασία, συμβολίζουν δηλαδή μια συντριπτικά ισχυρή δύναμη. [...]

Προσπάθησα να δείξω με τα κείμενα του Χίτλερ τις δύο τάξεις που έχουμε κιόλας περιγράψει σαν το θεμελιώδες γνώρισμα του ολοκληρωτικού χαρακτήρα: **τον πόθο εξουσίας πάνω στους ανθρώπους και την επιθυμία υποταγής σε μια συντριπτικά ισχυρή εξωτερική δύναμη.** Οι ιδέες του Χίτλερ ταυτίζονται λίγο-πολύ με τις ιδέες του ναζιστικού κόμματος. Οι ιδέες που εκφράζονται στο βιβλίο του είναι κείνες που διατύπωσε σε αναρίθμητους λόγους με τους οποίους εξασφάλισε τη μαζική προσχώρηση στο κόμμα του. **Αυτή η ιδεολογία πηγάζει από την προσωπικότητά του, η οποία με το αίσθημα κατωτερότητας, μίσους προς τη ζωή, ασκητισμού, ζηλοφθονίας ενάντια σε κείνους που απολαμβάνουν τη ζωή, αποτελεί γόνιμο έδαφος των σαδομαζοχιστικών τάσεων.** Απευθυνόταν η ιδεολογία αυτή σε ανθρώπους που, εξαιτίας τής ομοιότητας διαμόρφωσης χαρακτήρα μεταξύ τους, αισθάνονταν έλξη και ερεθίζονταν από τις διδασκαλίες αυτές και έγιναν φλογεροί οπαδοί ενός ανθρώπου που εξέφραζε αυτό που ένοιωθαν. Αλλά η κατώτερη μεσαία τάξη δεν ικανοποιήθηκε μόνο από τη ναζιστική ιδεολογία. Η πολιτική πρακτική εφάρμοσε στην πράξη αυτά που υποσχόταν η ιδεολογία. Δημιουργήθηκε μια ιεραρχία, στην οποία καθένας είχε κάποιον ανώτερο να υποτάσσεται και κάποιον κατώτερο να ασκεί πάνω του την εξουσία του. Ο ηγέτης στην κορυφή, είχε την Ειμαρμένη, την Ιστορία, τη Φύση πάνω απ' αυτόν σα δύναμη στην οποία υποτασσόταν. Κατ' αυτόν τον τρόπο η ναζιστική ιδεολογία και πρακτική ικανοποιούσε τις επιθυμίες που ξεπηδούν από τη διαμόρφωση χαρακτήρα ενός τμήματος τού πληθυσμού και έδινε κατεύθυνση και προσανατολισμό σε κείνους οι οποίοι, μολονότι δεν απολάμβαναν την κυριαρχία και την υποταγή, είχαν ήδη υποταχθεί και είχαν εγκαταλείψει την πίστη στη ζωή, στις δικές τους αποφάσεις, σε κάθε τι. [...] Απ' όσα αναφέρθηκαν είναι προφανές πως η απάντηση σ' αυτό το ερώτημα είναι αρνητική. Το γεγονός της εξατομίκευσης τού ανθρώπου, τής καταστροφής των «πρωτογενών δεσμών», δεν μπορεί να αναστραφεί. Το προτσές της καταστροφής του φεουδαρχικού κόσμου κράτησε τετρακόσια χρόνια και ολοκληρώθηκε στην εποχή μας. Αν δεν καταστραφεί και μεταβληθεί στο σύνολό του το βιομηχανικό μας σύστημα, στο σύνολό του ο τρόπος παραγωγής για να επέλθει η ανθρωπότητα στο προβιομηχανικό επίπεδο, ο άνθρωπος θα παραμείνει άτομο που έχει ξεπροβάλλει ολοκληρωτικά μέσα από τον κόσμο που τον περιβάλλει. [...]

Η λειτουργία της **ολοκληρωτικής** ιδεολογίας και η πρακτική της μπορεί να συγκριθεί με τη λειτουργία των νευρωτικών συμπτωμάτων. Τα συμπτώματα αυτού του είδους πηγάζουν από ανυπόφορες ψυχολογικές συνθήκες, ενώ ταυτόχρονα προσφέρουν μια λύση που κάνει τη ζωή υποφερτή. Αλλά δεν αποτελούν λύση που οδηγεί στην ευτυχία ή στην ανάπτυξη της προσωπικότητας. Αφήνουν αμετάβλητες τις συνθήκες που οδηγούν στη νευρωτική λύση. Ο δυναμισμός της φύσης του ανθρώπου είναι σπουδαίος παράγοντας, που τείνει στην αναζήτηση περισσότερο ικανοποιητικών λύσεων αν έχει τη δυνατότητα να τις πετύχει. Η μοναξιά και η αδυναμία τού ατόμου, η επιδίωξη πραγματοποίησης των δυνατοτήτων που αναπτύχθηκαν μέσα του, το αντικειμενικό γεγονός της αυξανόμενης παραγωγικής ικανότητας της σύγχρονης βιομηχανίας είναι δυναμικοί παράγοντες, που αποτελούν τη βάση για μια ολοένα και μεγαλύτερη εξασφάλιση ελευθερίας και ευτυχίας. Η φυγή στη συμβιωτική κατάσταση μπορεί ν' ανακουφιστεί τα βάσανα για λίγο, αλλά δεν τα εξαλείφει. Η ιστορία της ανθρωπότητας είναι η ιστορία της ολοένα μεγαλύτερης εξατομίκευσης, αλλά είναι επίσης η ιστορία της ολοένα μεγαλύτερης ελευθερίας. Η **επιδίωξη της ελευθερίας** δεν είναι μεταφυσική δύναμη και δεν μπορεί να εκφραστεί σε φυσικό νόμο. Είναι η αναγκαιότητα που απορρέει από το προτσές της εξατομίκευσης και της ανόδου του πολιτισμού. Τα ολοκληρωτικά συστήματα δεν μπορούν να εξαφανίσουν τις βασικές συνθήκες που οδηγούν στην **αναζήτηση της ελευθερίας**. Ούτε μπορούν να εξαλείψουν την αναζήτηση της ελευθερίας που πηγάζει απ' αυτές τις συνθήκες.

(πηγή: <http://eagainst.com/>)